

„Der er endnu en anden Ting, jeg maa tale lidt med dig om, inden jeg rejser. Naar du hører, hvad det drejer sig om, vil du vistnok bebrejde mig, at jeg har holdt Sandheden skjult for dig saa længe. Det var maaske ogsaa urigtigt af mig; men jeg kan forsikre dig, at Hensigten har været den bedste.“

Præsten, der havde siddet og fingret nervøst ved en Bog, løftede ved disse Ord Hovedet og ventede paa Fortsættelsen uden at se over paa Broderen, der sad paa den anden Side af Bordet.

„Det gælder Rosalie,“ sagde Doktoren. „Det er om hende, jeg maa tale med dig.“

Ved Lyden af sin afdøde Kærestes Navn drejede Præsten Ansigtet om med et Udtryk som En, der aner en Fare.

„Hvad vil du sige om Rosalie?“

„Jeg har noget at fortælle dig, Johannes, og du maa være forberedt paa, at det vil gøre dig meget bedrøvet. Du husker nok, at jeg paa Rosalies Dødsdag blev kaldt til Kolding, og at jeg sammen med gamle Distriktslæge Hansen foretog Ligsynet. Men du veed ikke, og du har ikke kunnet vide, at vores Erklæring om Ulykken ikke var helt korrekt. I hvert Fald var den ikke fuldstændig. Det vidste vi nu heller ikke selv, da vi udstedte den. Først bagefter — ja, Johannes, nu maa du være ganske rolig — først bagefter fik jeg Oplysninger ihænde, som desværre gjorde det utvivlsomt, at —“

Præsten havde langsomt rejst sig. Han var bleven ligbleg og støttede sig med Haanden til Bordet.